สารนิพนธ์เรื่อง	ปัญหาการคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์อื่นที่อยู่ภายใต้งานภาพยนตร์
นักศึกษา	นาย อมตวรรธน์ มั่นทน
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	ร้อยโท ดร.ธนพจน เอกโยคยะ
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายธุรกิจ
คณะวิชา	บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2551

บทคัดย่อ

งานภาพยนตร์เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ ซึ่งได้รับความคุ้มครองภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ดังเช่นงานอันมีลิขสิทธิ์อื่นๆ แต่เมื่อพิจารณาจากลักษณะของงานภาพยนตร์แล้วมีความซับซ้อนกว่างานอันมีลิขสิทธิ์ประเภทอื่นๆมาก เนื่องจากงานภาพยนตร์แต่ละเรื่องที่สร้างสรรค์ขึ้นประกอบด้วยบุคคลหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้อง และงานภาพยนตร์ยังประกอบด้วยงานอันมีลิขสิทธิ์อื่นๆอีกด้วย เช่น งานดนตรีกรรม งานวรรณกรรม งานศิลปกรรม

เมื่อพิจารณาหลักกฎหมายตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ของประเทศไทย "ภาพยนตร์" หมายความว่า "โสตทัศนวัสดุอันประกอบด้วยลำดับของภาพซึ่งสามารถนำออกฉายต่อเนื่องได้อย่างภาพยนตร์หรือสามารถบันทึกลงบนวัสดุอื่น เพื่อนำออกฉายต่อเนื่องได้อย่างภาพยนตร์ และให้หมายความรวมถึงเสียงประกอบภาพยนตร์นั้นด้วย ถ้ามี" การให้ความหมายของคำว่า "ภาพยนตร์" และใช้หลักทั่วไปของกฎหมายลิขสิทธิ์ ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาใช้บังคับเฉกเช่นงานอันมีลิขสิทธิ์ประเภทอื่น อาจจะยังไม่เหมาะสมเพียงพอ เช่น ในกรณีเรื่องของความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ที่มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนจากการใช้งานอันมีลิขสิทธิ์ ตลอดจนสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายในกรณีเกิดการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ เนื่องจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการสร้างภาพยนตร์มีหลายฝ่าย กฎหมายลิขสิทธิ์ยังมิได้ระบุถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์อย่างชัดเจน และไม่ได้จำกัดสิทธิของเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์อื่นๆที่ประกอบอยู่ในงานภาพยนตร์ เมื่อมีการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์เกิดขึ้นจึงอาจเกิดความซ้ำซ้อนในการเรียกร้องสิทธิและการบังคับใช้สิทธิได้ ในขณะที่กฎหมายลิขสิทธิ์ญี่ปุ่นกำหนดไว้ชัดเจนว่าผู้สร้างภาพยนตร์เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ จึงไม่เกิดปัญหาดังเช่นในกรณีของบทบัญญัติของกฎหมายลิขสิทธิ์ไทย

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรแก้ไขปรับปรุงกฎหมายลิขสิทธิ์ให้สอดคล้องกับความเป็นจริงในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ เช่น การกำหนดให้ผู้กำกับเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ทั้งหมดแต่ผู้เดียว

SPU CHONBURI